

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 888/2021
22.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радмиле Драгичевић Дичић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Душана Давидовића и др., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Давидовића, адвоката Бојана Станојловића, бранилаца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице и адвоката Дејана Ћасића и браниоца окривљеног Негомира Урошевића, адвоката Александра Ђурковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 166/17 од 12.07.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 440/20 од 23.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Давидовића, адвоката Бојана Станојловића, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 166/17 од 12.07.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 440/20 од 23.12.2020. године, док се захтев браниоца окривљеног Душана Давидовића у преосталом делу и захтев браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Дејана Ћасића у целисти, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени, а захтев браниоца Негомира Урошевића се **ОДБАЦУЈЕ** као неблагоприятен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 166/17 од 12.07.2019. године, окривљени Денис Павлов, Негомир Урошевић, Душан Давидовић и Дејан Михаиловић, оглашени су кривим и то: окривљени Денис Павлов, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 9 година; због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, па је

осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 година и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору и задржавању од 25.07.2013. године па надаље; окривљени Дејан Михаиловић, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и три месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору и задржавању од 25.07.2013. године до 23.01.2014. године; окривљени Негомир Урошевић, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 година и због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 година и 4 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору и задржавању од 25.07.2013. године па надаље и окривљени Душан Давидовић, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам година и шест месеци и због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 година и 2 месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору и задржавању од 30.07.2013. године па надаље; оштећени АА, је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка и паушала суду и оштећеном, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 440/20 од 23.12.2020. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, првостепена пресуда је преиначена, само у делу одлуке о казни, тако што је другостепени суд, због извршења кривичних дела за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, претходно утврдио казне и то: окривљеном Денису Павлову, за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези са ставом 1. и 2. у вези са чланом 33. КЗ, казну затвора у трајању од 10 година; за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци и за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од 1 године; окривљеном Дејану Михаиловићу, за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од три године а за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ казну затвора у трајању од једне године; окривљени Негомиру Урошевићу, за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези са ставом 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од 9 година а за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од једне године и окривљеном Душану Давидовићу, за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези са ставом 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од девет година и шест месеци, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од две године, па их је осудио на јединствене казне затвора и то: окривљеног Дениса Павлова

у трајању од 12 година и 6 месеца, окривљеног Дејана Михаиловића у трајању од три године и шест месеци, окривљеног Негомира Урошевића у трајању од 9 година и 6 месеци и окривљеног Душана Давидовића у трајању од 10 година и 6 месеци у које казне им се урачунава време проведено у притвору и задржавању и то: окривљеном Денису Павлову од 25.07.2013. године па надаље, окривљеном Дејану Михаиловићу од 25.07.2013. године до 23.01.2014. године, окривљеном Негомиру Урошевићу од 25.07.2013. године па надаље и окривљеном Душану Давидовићу од 30.07.2013. године па надаље, док су, жалба Вишег јавног тужиоца у преосталом делу, као и жалбе браниоца окривљеног Дениса Павлова, адвоката Александра Петровића, бранилаца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Маје Тркуље и адвоката Дејана Ћасића, браниоца окривљеног Негомира Урошевића, адвоката Александра Ђурковића и бранилаца окривљеног Душана Давидовића, адвоката Ђорђа Калања и адвоката Бојана Станојловића, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљеног Душана Давидовића, адвокат Бојан Станојловић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд понијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Дејан Ћасић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине само другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање или да исту пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривице;

-бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Марко Пушица због повреда закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине обе понијане пресуде или само другостепену пресуду и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи обе или само другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или га огласити кривим за правилну кривичноправну квалификацију, и изрећи му блажу кривичну санкцију по врсти и мери; и

-бранилац окривљеног Негомира Урошевића, адвокат Александар Ђурковић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе

предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода и предлога изнетих у захтевима, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Душана Давидовића у захтеву за заштиту законитости истиче, да се побијана правноснажна пресуда у односу на овог окривљеног заснива на незаконитом доказу, и то на исказу окривљеног Дениса Павлова, датом у преткривичном поступку приликом другог саслушања у полицији дана 26.07.2013. године, који исказ је супротно члану 9. ЗКП, добијен употребом претње и обмане од стране полицијских службеника, који су утицали на слободну вољу окривљеног Дениса Павлова у погледу онога што је тада изјавио, неосновано теретећи окривљеног Душана Давидовића да је учествовао у физичком нападу на пок. ББ. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је окривљени Денис Павлов на главном претресу одржаном дана 11.07.2014. године овај део свог исказа повукао наводећи да му је у полицији сугерисано да терети окривљеног Душана Давидовића и да је био уцењен да ће, ако тако не каже остати у притвору. Стога се, према ставу одбране, осуђујућа пресуда у односу на окривљеног Душана Давидовића заснива искључиво на наведеном незаконитом доказу, јер ниједан саслушани сведок, нити материјални докази, као и извршена вештачења не указују да је окривљени Душан Давидовић извршио предметно кривично дело. Поред изнетог, бранилац у захтеву истиче и то да су нижестепени судови били дужни да испитају околности под којима је окривљени Денис Павлов дао други исказ у полицији, полемисујући са закључцима нижестепених судова и позивајући се на праксу Европског суда за људска права према којој је у кривичном поступку забрањена употреба доказа добијених методама присиле и угњетавања, односно противно вољи окривљеног, а што је повезано са применом стандарда права на правично суђење поштовањем претпоставке невиности и принципа *in dubio pro reo*.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Давидовића, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 89. став 10. ЗКП, која је била на снази у време предузимања доказне радње саслушања окривљеног Дениса Павлова у преткривичном поступку дана 26.07.2013. године („Сл. лист СРЈ“, бр.70/2001, 68/2002, и „Сл. гласник РС“, бр.58/2004... и 72/2009), одређени су случајеви када се на исказу окривљеног не може заснивати судска одлука, па је, поред осталог, прописано да ова забрана постоји ако је приликом саслушања окривљеног поступљено противно одредби става 8. тог члана, којим је одређено да се према окривљеном не смеју употребити сила, претња, обмана, недозвољено обећање, изнуда, изнуривање или друга слична средства (члан 131. став 4) да би се дошло до његове изјаве или признања или неког чињења, које би се против њега могло употребити као доказ.

Из записника о саслушању осумњиченог Дениса Павлова, пред овлашћеним службеним лицем Дирекције полиције, ПУ за Град Београд, УКП, Треће одељење од 26.07.2013. године, произлази да је саслушање окривљеног обављено у свему у складу са одредбом члана 89. тада важећег ЗКП, у присуству изабраног браниоца, адвоката Милоша Зековића, а након обављеног поверљивог разговора са браниоцем. Окривљени је пре наведеног саслушања од стране овлашћеног службеног лица полиције поучен о

правима из члана 4, 5. и 89. тада важећег ЗКП, која му припадају као окривљеном, што је констатовано у наведено записнику, као и то да је окривљени исти прочитао и потписао без примедби.

Када је у питању употреба недозвољених средстава којима се утиче на слободну вољу окривљеног у преткривичном поступку приликом давања исказа дана 26.07.2013. године, захтевом се указује да је окривљени од стране овлашћеног службеног лица полиције био уцењен да ће остати у притвору ако својим исказом не буде теретио окривљеног Душана Давидовића.

У конкретном случају, по оцени овога суда, нижестепени судови су, насупрот наводима захтева браниоца окривљеног Душана Давидовића, испитивали околности везане за давање исказа окривљеног Дениса Павлова приликом другог саслушања у преткривичном поступку дана 26.07.2013. године, тако да је оцена незаконитости овог доказа била предмет разматрања нижестепених судова. Наиме, првостепени суд је у склопу оцене одбране окривљеног Дениса Павлова појединачно и у вези са исказом сведока ВВ, проверавао чињенице, које је овај окривљени изнео у измењеној одбрани на главном претресу у погледу наводне уцене којој је био изложен од стране полиције, и на основу изведених доказа нашао да таквог незаконитог поступања полицијских службеника, којим би се утицало на слободу воље окривљеног у циљу давања исказа одређене садржине, у конкретном случају није било. Из изнетих разлога, изнета измењена одбрана окривљеног Дениса Павлова на главном претресу у погледу навода о употреби уцене од стране полицијских службеника као разлогу давања исказа у преткривичном поступку којим терети окривљеног Душана Давидовића није прихваћена од стране првостепеног суда. Поред изнетог, другостепени суд је анализирајући одбрану окривљеног Дениса Павлова прихватио као аргументоване и логичне разлоге првостепеног суда којима је оцењена као веродостојна одбрана овог окривљеног у предкривичном поступку од 26.07.2013. године при којој је остао и у истражном поступку, због чега је оценио као неосноване жалбене наводе одбране којима се доводи у питање законитост наведеног исказа из разлога што је дат под притиском полиције.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Давидовића којима се указује да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Марко Пушица, у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да је овај окривљени, при чињеници да његове радње у изреци првостепене пресуде нису описане као саизвршилачке, критичном приликом поступао самостално и као извршилац у нужној одбрани, одбијајући истовремени противправни напад оштећеног АА, што произлази из изведених доказа, па како у смислу одредбе члана 19. став 1. КЗ, дело учињено у нужној одбрани није кривично дело, то ни радње окривљеног Дејана Михаиловића предузете критичном приликом не представљају кривично дело.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице, Врховни касациони суд је оценио као неосноване.

По налажењу овога суда из чињеница и околности означених под тачком 2. изреке првостепене пресуде, произлази и радња извршења кривичног дела која се састоји у физичком нападу – ударању рукама и ногама по глави и телу оштећеног АА, заједно са осталим окривљенима, и последица кривичног дела – наступање тешке телесне повреде, а услед предузетих радњи окривљеног, при чему је у чињеничном опису дела у изреци пресуде описано да је окривљени кривично дело учинио са директним умишљајем, у стању урачунљивости и свестан забрањености свога дела. Следствено изнетом, чињенични опис дела у изреци првостепене пресуде садржи сва објективна и субјективна законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени Дејан Михаиловић оглашен кривим правноснажном пресудом.

Имајући у виду наведени чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде, као и одредбу члана 19. став 2. КЗ којом је прописано да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад, то је очигледно, имајући у виду да у чињеничном опису радње извршења кривичног дела није описан противправни напад оштећеног, да у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену института нужне одбране везано за услове напада и одбране, тако да се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Марко Пушица, у захтеву за заштиту законитости истиче да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и то у односу на институт саизвршилаштва прописан чланом 33. КЗ. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да у чињеничном опису кривичних дела у изреци првостепене пресуде за које је овај окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, нису назначене све чињенице и околности које представљају законска обележја наведеног института, па је тако изостао опис учешћа више лица по претходном договору, са умишљајем или из нехата и њихово заједничко извршење предметних кривичних дела или остварење заједничке одлуке другом радњом са умишљајем којом се битно доприноси извршењу кривичног дела. При томе, према наводима захтева, у чињеничном опису кривичних дела под тачком 2. изреке првостепене пресуде, није наведено да су окривљени поступали као радници обезбеђења сплава, због чега из таквог чињеничног описа произлази да су окривљени деловали као обични извршиоци, а не у саизвршилаштву, како су то закључили нижестепени судови.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Бранилац окривљеног је изнете наводе истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 16. у трећем ставу образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поред изнетог, према чињеничном опису кривичних дела датом под тачком 2) изреке првостепене пресуде, окривљени Дејан Михаиловић је заједно са окривљеним Денисом Павловим, Негомиром Урошевићем и Душаном Давидовићем, у урачунљивом стању, свестан својих дела и њихове забрањености и желећи њихово извршење, физички напао оштећене АА и ГГ, ударајући их по глави и телу рукама и ногама, као средством подобним да тело тешко повреди, из ког описа произлази да је умишљај свих окривљених био управљен у истом правцу и да је исти обухватао свест да се заједничким деловањем, које чини целину, предузимају радње којима се може повредити телесни интегритет оштећених, што су они и хтели. Све наведено, без обзира што у чињеничном опису дела у изреци пресуде није наведено да је између окривљених постојао претходни договор о извршењу кривичних дела и да је у питању њихово заједничко деловање, а што произлази из описаних радњи и субјективног односа окривљених према извршеним делима, и по оцени овога суда, окривљеног Дејана Михаиловића чини саизвршиоцем у извршењу кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 33. КЗ, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Марка Пушице, да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Према наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Душана Давидовића, побијане правноснажне пресуде донете су уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, с обзиром на то да првостепени суд у својој пресуди није образложио на основу чега је извео закључке о одлучним чињеницама, нити је другостепени суд одговорио на жалбене наводе којима је указано на недостатке у првостепеној пресуди.

Бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Дејан Ћасић, у захтеву за заштиту законитости истиче да другостепени суд није дао јасне и довољне разлоге за доношење своје пресуде којом је окривљеном јединствену казну затвора на коју је осуђен првостепеном пресудом, увећао за 15 месеци, већ је само паушално навео да је приликом доношења овакве одлуке имао у виду показану упорност свих окривљених у извршењу кривичних дела не образлажући на убедљив начин у чему се таква упорност огледа, а која оправдава да се окривљенима казне изречене првостепеном пресудом додатно увећају, којим наводима, по оцени овога суда, бранилац указује да је другостепена пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Дејан Ћасић, у захтеву истиче и то да је другостепени суд у потпуности занемарио околности услед којих је дошло до опште туче, затим да је оштећени АА, био тај који је започео сукоб, што потврђују како сами окривљени тако и испитани сведоци, посебно када се има у виду да је оштећени особа са емоционално нестабилном структуром личности, да је критичном приликом био под дејством алкохола и све време се понашао кабадахијски, те да је нејасно како је суд утврдио постојање узрочнопоследичне везе између радњи окривљених и наступелих последица када је у доказном поступку несумњиво утврђено да су у физичком сукобу са оштећеним учешће узела и НН лица, а да са друге стране није утврђено које конкретне радње је предузео сваки од окривљених, односно ко је оштећенима нанео телесне повреде описане у изреци пресуде.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Дејан Ћасић, изнетим наводима захтева оспорава оцену доказа од стране суда и износи сопствене чињеничне закључке, који су другачији од оних утврђених у правноснажној пресуди, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Дејана Михаиловића, адвокат Дејан Ћасић, наводи и то да је другостепени суд био дужан да приликом одлучивања о казни у односу на овог окривљеног узме у обзир чињенице да је окривљени био нападнут на свом радном месту и да је покушао да спречи даљу ескалацију вербалног сукоба, те да није у довољној мери цењено држање окривљеног пред судом, изражено жаљење и околност да раније није осуђиван и да се против њега не води други кривични поступак, којим наводима бранилац указује да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, односно на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног Дејана Михајловића, адвокат Дејан Ћасић, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 16. став 5. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 440., члана 441. став 1. и члана 16. став 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Душана Давидовића у преосталом делу и захтев браниоца окривљеног Дејана Михаиловића, адвоката Дејана Ћасића, у целости, оценио као недозвољене.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Негомира Урошевића, адвоката Александра Ђурковића, Врховни касациони суд је нашао да је исти неблаговремен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због наведених повреда тог законика учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и за браниоца окривљеног, с обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП, којом су права браниоца ограничена правима која у поступку има окривљени.

С обзиром на то да из списка предмета произлази да је окривљени Негомир Урошевић, другостепену пресуду лично примио дана 06.05.2021. године, а да је његов бранилац, адвоката Александар Ђурковић, захтев за заштиту законитости против наведених пресуда поднео преко поште дана 17.06.2021. године, дакле по протеку законом прописаног рока из члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Негомира Урошевића, оценио неблагоприятним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.**